

Књижевност је феномен који и поред мноштва начина и покушаја да се дефинише у једну и јединствену мисао, никада до краја није одгонетнут и дефинисан. Књижевност представља укупност свих написаних и записаних садржаја, мисли и дешавања који су уметнички уобличени. То је уметност која највише разоткрива како је свет пун тајни; она је та која нас води подједнако успешно путевима маште и разума.

Књижевност за децу настала је као уметнички облик који задовољава потребе и захтеве детета за лепим, али и за сазнајним и васпитним. Књижевност за децу се издвојила као естетски релевантна уметност.

Дело књижевности за децу полази од детета као природног адресанта, коме се пише. На ову адресу писали су многи знаменити писци, ја сам се у свом раду определила за вечног младића српске поезије за децу – Мирослава Мику Антића.

Он је разоткрио свет у његовој истовременој сложености и једноставности. Сложен је у односима међу децом и стварима, али једноставан када то дочарава. Ту се огледа његова аутентичност: једноставношћу долази до срца и душе, буди емоције, сећања, открива како мале тајне имају дражи и када се открију и када су скривене. Антић има разумевања за све дечије потребе, жеље, очекивања, одаје утисак да је његово срце куцало за сваког. Зато су се деца одушевљавала Миком, како су га из милоште звали.

Живот Мирослава Антића је једно велико детињство, које само по себи представља извор напајања богатог ствараоачевог света, надахутог унутрашњом прозачности и осећајности овог фантастичног ствараоца. У његовим песмама дочарана је комплексна природа детета које одраста.:

„ Да би се истински волело, треба одрасти до детета“.

Цетрални мотив у опусу његовог стваралаштва за децу је љубав. Љубав која је почетак и крај свега. Љубав је осећање које је резултат свих других осећања, збир свих човекових могућности, највиших и најчистијих.

„...Љубав је једини ваздух
који сам удисао.

И осмех једини језик
који на свету разумем...“

Треба волети сваки дах земље, осетити њене мирисе, волети све боје живота и уживати у истим. Љубав је насушна потреба свих нас, њен значај истиче и премудри Владика Николај Велимировић: „Љубав је слободна од свих закона, људских и природних и узвишенија од свих дужности. Не знајући прописе закона нити имена дужности, љубав их испуњава и превазилази као што сунчев сјај превазилази рефлексивни сјај камења и звезда“.

Читање Антићеве поезије отвара нам невиђене хоризонте, подстицајне, стваралачке слободе која покреће на позитивно размишљање о животу и љубави. Лутајући кроз врт његовог стваралаштва, кроз његове песме, неосетно ћемо се идентификовати и сами осетити да смо то ми, да је то наша брига, мука, стид – наша љубав, која се рађа, коју удишемо, без које више нећемо моћи. Својим стиховима песник нас опомиње, истовремено нам остављајући у аманет да не чинимо ништа неозбиљно, нити површно, да чувамо образ и поштење кад одлучимо да негде оставимо свој траг.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com